

Preek op zondag 11 oktober.

De eerste lezing zegt vandaag: “God zal de dood voor eeuwig vernietigen en van alle aangezichten zal hij de tranen wissen.” Het gaat over de dood. De dood is misschien het enige taboe wat overgebleven is. We willen er eigenlijk niet aan denken

Een collega werd bij een man in het ziekenhuis geroepen.

De man zegt: “Pastoor, ik heb altijd hard gewerkt. En gezond geleefd. Ik ben net met pensioen. Dus mijn vrouw en ik dachten: Nu gaan we leven. Genieten. We gaan zoveel mogelijk van het leven genieten. We wilden met de camper heel Europa doortrekken. Pastoor, gisteren stond de specialist aan mijn bed. Hij vertelde me dat ik nog maar kort te leven heb. Ik had alles en nu heb ik niets meer. Natuurlijk, met mijn verstand, (rationeel) weet ik: iedereen gaat dood. Maar met mijn gevoel heb ik altijd gedacht: ‘Ik niet. Voor mij wordt een uitzondering gemaakt. Gewoon niet aan denken. Pastoor, wat nu?’ ”

Doen we dit niet allemaal een beetje? Gewoon niet aan denken.

De dood maakt angstig. Is er een manier met deze angst om te gaan? (M)

Een neef van mij is helemaal niet bang voor de dood. Hij zegt: “Je voelt niets meer. Je lichaam ontbind. Je moleculen worden opgenomen in de energie van het heelal.” Dat is een populair geloof. Een enkele keer wordt op het crematorium een laatste boodschap voorgelezen van de overledene. Daar staat soms in: “Ik zal altijd bij jullie zijn. Ik ben niet dood. Ik ben er in de zon en de wind. ik ben in de regen. Ik ben in de bloemen en in de lucht.”

Dit is een populair geloof . Maar persoonlijk vind ik dit niet genoeg. Echt niet .

Het is 26 jaar geleden dat mijn vader overleed. Vorig jaar overleed mijn moeder. Ik voel ze niet in de regen en de zon. Ik voel ze niet in de bloemen. Want wat ik het meeste mis, is hun persoon! Het belangrijkste in je leven zijn toch de mensen van wie je houdt? Als je die voor altijd kwijtraakt, ja, dan is de dood iets om echt bang voor te zijn.

De dood maakt angstig. Is er een manier met deze angst om te gaan?

Ja,. Het katholiek geloof in God. Dan raak je je dierbaren niet kwijt. Althans, niet definitief.

De mensen van wie je houdt, leven ze nu nog, in een ander, een nieuw leven bij God.?

Ja, dat geloof ik van harte.

Wanneer je van iemand houdt, wil je hem of haar terugzien

Liefde. Liefde zegt: “Voor mij ben je niet dood. Voor mij zul je nooit dood zijn

Voor mij, in mij blijf je leven. Altijd. Hier in mijn hart leef je voort.”

Fundamenteel in ons katholiek geloof is dat God liefde is.

En als God liefde is, zegt Hij dat ook: “Voor mij ben je niet dood.

Bij mij blijf je leven. Altijd.”

We zien elkaar terug, niet als deel van de energie van het heelal, maar als persoon. Als de mensen van wie je houdt.

De eerste lezing zegt: “God zal de dood voor eeuwig vernietigen en van alle aangezichten zal hij de tranen wissen.” Dat kan niet anders, want God is liefde.

Een groep leden van de scouting wordt ingezet bij een rampenoefening. De hulpdiensten gaan oefen in hun coördinatie en de verkenners spelen de figuranten, de gewonden die gevallen zijn bij een ontploffing. Eén van de verkenners, Jopie, ligt op de grond, zogenaamd zwaargewond. Hij ligt er uren en uren en er gebeurt niets. Er ging van alles fout tussen de hulpdiensten en op een gegeven moment waren ze hem vergeten. Aan het eind van de dag realiseren ze zich dat. Ze lopen haastig naar de plek waar hij lag. Daar vinden ze alleen maar een briefje aan een lantaarnpaal met de tekst: “Ben ondertussen doodgebloed en maar lekker naar huis gegaan.”

Uiteindelijk is dit een goede samenvatting van het katholiek geloof. De dood is niet iets om bang voor te zijn. De dood is thuiskomen. En thuis, en daar zijn de mensen van wie je houdt. We zien onze dierbaren terug.
